

1515

Методи Дерменджиев

СЕРЕНАДА

/ Спомен с Христо Смирненски /

Това бе отдавна - много отдавна. ~~Младежи бяхме.~~ ^{честници} Бяхме ^в тези години, когато духът на човека лети и мислено владее целия свят. Когато живота за него е само поезия, когато е всичко приказна.....

Бе тиха и приятна летна нощ. Тишина владееше на всякъде. Първите милувки на съня, галеха вече изморените. ~~носе~~.

Ние тръгнахме. Бяхме петима. Тази вечер ~~требваше~~ ^{търсеше} да изразим чувствата на един от нашата група пред неговата любима - ~~требваше~~ ^{търсеше} да ѝ направим серенада. По тихата улица "Паиси" ~~ние~~ ^{ние} поехме към Целта. Тук обаче решихме ~~пътном~~ ^{пътном}, да направим серенада на друга млада и хубава девойка, чиито прозорци ~~сече~~ ^{сече} бяха отворени. ~~Нагласихме се.~~

Всеки се скри под сенките на дърветата, а аз излезох малко напред с цигулка в ръка. Почнах да свиря. Лееха се звуците на цигулката, меки и приятни, - свирех серенадата на Дворжак. Останалите под сенките на дърветата с затаен дъх и впит в прозореца поглед, очакваха явяването на нашата Жулиета.

Не се явяваше никой. Свърших свиренето. "Още, още" - чуха се сподавените настоявания на групата. ~~Аз~~ ^{Аз} продължих свиренето. ~~Нямаше~~ ^{Нямаше} пак никакъв отговор. Изеднаж ето - млада девойка се явява на прозореца, Сърдцата затуптяват на всички.

Полека сенките на скритите се раздвижиха, а цигулката още по-чувствено ~~зала~~ ^{зала} своите звуци. Но..... уви, трепетът ~~бе~~ ^{бе} съвсем за кратко. Прозореца с шум се затвори. Явно бе - не се приемаше нашата серенада. Смутени и сконфузени стоиме като онемели на местата си.

Цигулката ~~спре~~ ^{спре} своите излияния. Това бе само миг. Изеднаж Бальо/тѣй наричахме ние Смирненски/ ~~излезе~~ ^{излезе} напред и обърна се към прозореца почна да декламира огнено и вдъхновено. Декламираше Бальо стихове ненаучени, не декламирани ~~от~~ ^{от} по-рано, а стихове импровизирани, дошли направо от сърдцето му за случая. Ние слушахме изненадани. Слушахме улисани. Свърши се декламацията. Ние бяхме удовлетворени. Така Бальо защити всички ни със своя стих.....

Такъв бе Бальо - бърз и импровизираш, без да чака много.

Стиховете не помня. ~~Пък~~ ^{Пък} и самия Бальо не ги запомни и не ги написа, понеже те ~~додоха~~ ^{додоха} на бързо и ~~така~~ ^{така} бързо си отидоха.

Така завърши нашата серенада, а месеца ни ~~гледаше~~ ^{гледаше} от висините усмихнат, секаш ~~той~~ ^{той} бе доволен от отговора.

София, 21. II. 1952 г.

Изпраща
Методи Дерменджиев
ул. Толбухин № 89- София

Смирненски